

Het schervengericht

A.F.Th. van der Heijden

[Download now](#)

[Read Online](#)

Het schervengericht

A.F.Th. van der Heijden

Het schervengericht A.F.Th. van der Heijden

Een door het leven al zwaarbeproeft filmregisseur verdwijnt eind jaren zeventig wegens ontucht met een minderjarig meisje achter de tralies van een Californische gevangenis - incognito. Hij maakt er kennis met een tot levenslang veroordeelde die door een ingezwachteld hoofd onherkenbaar is. Tussen de twee mannen ontstaat een onwillige verstandhouding, een stugge vriendschap bijna, totdat de cineast ontdekt dat achter de winselen de persoon schuilgaat die zijn leven heeft verwoest. Dan pas komt het tot een écht gesprek. Geen berouw, geen vergiffenis. De regisseur gaat met zijn aanklacht tot op het bot, maar de ander blijft vasthouden aan de duistere, pseudo-politieke idealen die tot zijn daad hebben geleid, een van Amerika's smerigste moordzaken van de twintigste eeuw.

Het schervengericht Details

Date : Published 2007 by Em. Querido's Uitgeverij

ISBN : 9789021450223

Author : A.F.Th. van der Heijden

Format : Paperback 1051 pages

Genre : Fiction, European Literature, Dutch Literature, Literature

 [Download Het schervengericht ...pdf](#)

 [Read Online Het schervengericht ...pdf](#)

Download and Read Free Online Het schervengericht A.F.Th. van der Heijden

From Reader Review Het schervengericht for online ebook

D says

Dik.

Khadetjes says

—>> niet uitgelezen <<—

Ik hou er niet van om boeken niet uit te lezen, hoezeer ik er ook mee worstel. Er werd geploeterd en geworsteld, zo'n 400blz lang, wat me voorbij halverwege bracht. Ik geef het boek geen sterren want het was gewoon mijn ding niet, het ging naar mijn gevoel nergens naartoe en ik had het daar geweldig mee gehad...

Marc says

What the hell happened to A.F.Th.(as he's known in Dutch literature)? I read the first parts of his series The Toothless Time and okay, they sure made no lasting impression, but at least they hinted towards a writing talent that could become something after some maturation. But 20 years later, A.F.Th. has come to nothing, at least to judge on the basis of the first 200 pages of this more than 1,000-page book. I had the impression I was reading a cheap American police novel (the story is set in a Californian jail), with shallow dialogues, almost no action and especially with no trace of an engaging storyline. In the reviews I read that further on it develops into a story about Roman Polanski and the Charles Manson murders. I'm afraid that - in the absence of any literary merit - I haven't the patience to wait for that.

Diewertje says

Los van het verdriet van België heb ik me nog nooit zo door een boek moeten worstelen. De laatste 100 pagina's werd het pas interessant... Wat een gezwetste dialogen. Not my cup of tea.

Daan says

Beelden van de beveiligingscamera's van een verlaten gevangenis. Het geklap van opschrikkende duiven en het echoënde dichtslaan van celdeuren ergens in de diepe gangen van het complex. Voorbij zwevend gitaarspel afgewisseld met verdwaalde woorden. Stemmen van personages, of stemmen van personen. Het is de indruk die de website, ter promotie van Het Schervengericht, twee jaar geleden bij mij heeft achtergelaten. Een beleving die mijns inziens niet in de buurt komt van de spanning die ik tijdens het lezen van het boek heb ervaren. Het grootste deel van de duizend pagina's bestaat namelijk uit lange conversaties en reflecties, die de lezer misschien niet allemaal als even relevant zal beschouwen. Het onderwerp van het boek is echter wel interessant, en de moeite die de auteur heeft genomen om een vrij ingewikkeld voorval uit de geschiedenis te interpreteren en er zijn eigen draai aan te geven valt te waarderen.

Er zijn drie personen die in het boek uitvoerig aan het woord komen: Remo, de regisseur Roman Polanski, weduwnaar van de door de Manson Family vermoorde Sharon Tate en veroordeeld in een zedenzaak met een dertienjarig meisje. Scott Maddox, de moordenaar Charles Manson en leider van de Manson Family sekte. En Agrophiotis, de gevangenisbewaarder die ervoor heeft gezorgd dat de moordenaar en het slachtoffer bij elkaar in de gevangenis terecht zullen komen.

Het Schervengericht vormt in zekere zin een uitgebreide geschiedenisles middels de gesprekken en gedachten van de hoofdpersonages. Van het ontstaan van de Manson Family, naar de moorden op onder meer Sharon Tate en de veroordeling van Polanski voor sex met een minderjarige. De auteur probeert inzicht te geven in de denkprocessen van de twee veroordeelden, door ze middels gestuurd toeval bij elkaar te brengen. Het levert interessante, maar ook te lange en te vrijblijvende conversaties op. In de isoleercel en de naaktcel krijgt Polanski voor het eerst de ruimte om de gruwelijke gebeurtenissen die zijn vrouw heeft meegemaakt te kunnen verwerken. Een indrukwekkend hoofdstuk met de titel 'De Eenzaamste Minuten in de Geschiedenis van de Mensheid' vertelt over de moord op Sharon Tate en haar vrienden uit het perspectief van de vrijwel volgroeide baby in haar buik.

Het personage van bewaker Agrophiotis kwam op mij niet overtuigend genoeg over doordat het net iets te opzichtig de auteur zijn onnipotente rol in het verhaal geeft. De Amsterdamse anekdotes schuifelen een beetje onhandig over het podium terwijl het grote verhaal ietwat gegeneerd achterom kijkt.

Het moeilijke aan het lezen van op waarheid gebaseerde fictie is dat je je telkens afvraagt waar de auteur zijn artistieke vrijheid heeft genomen, terwijl je op sommige momenten hoopt dat het inderdaad niet op die manier heeft plaatsgevonden. Het geeft een persoonlijke laag aan gebeurtenissen die anders tot historische feiten worden gearhiveerd en laat een samenloop van omstandigheden conflicteren met de meerduidigheid van toevalligheden.

dagmerrie says

Great piece of fiction that collides two worlds into an amazing, thrilling and beautifully written book.

Laurence says

Dit is het eerste boek dat ik lees van A.F.Th. Van der Heijden, en het zal zeker niet het laatste zijn. Wat schrijft die man fantastisch! Vlot en toch compromisloos: hij vraagt wat van de lezer, maar je geeft het maar al te graag omdat het zo heerlijk leest. Zeker één van de beste schrijvers uit ons taalgebied.

Toch geen perfect boek, omdat het tempo op een gegeven moment net een tikkeltje te laag wordt door teveel een opeenvolging van gesprekken. Maar dan wordt het boek terug op gang getrokken met één van de meest memorabele scènes die ik ooit gelezen heb, een die me altijd zal bijblijven.

Intrigerende vermengeling van fictie en non-fictie, schitterend geschreven: dikke aanrader (pun not intended)

00:55 Op z'n best nog zo'n vijftien minuten te gaan, voordat een leven zou eindigen dat nooit begonnen was.

fommes says

"Blasé maakt vindingrijk." (997)

Nancy says

Kennismaking met de charismatische Charles Manson in een fictief verhaal waarin Roman Polanski de moordenaar van zijn zwangere vrouw ontmoet in de gevangenis.

Remco says

Het eerste boek uit de serie dat ik las. Had eigenlijk ook geen idee dat het serie is. Boek zelf zegt daar niks over. Volgens mij ook prima te lezen als losse roman. Verhaallijn van 'Santink' moet je dan wel een klein beetje negeren.

Gavin Armour says

Was wäre wenn...darf, ja muß Literatur womöglich fragen? Was wäre wenn dies und das geschähe, sich dieser und jener begegneten? Z.B. Elizabeth I. und Maria Stuart? Stefan Zweig spielt das durch, wissend, daß diese Begegnung nie stattgefunden hat. Und so macht es auch A.F.Th.van der Heijden mit der Konstellation Roman Polanski/Charles Manson.

Der Lebensweg des polnischen Regisseurs ist an und für sich schon Stoff für einen Roman: Überlebender des Krakauer Gettos, gefeierter Regisseur in Europa, dann in Amerika, Liebling des Hollywood-Establishments bis 1969, als seine junge und sehr, sehr schöne Frau und deren Freunde in seiner Abwesenheit Opfer der Gang des Gurus und Massenmörders Charles Manson werden, schließlich wird Polanski, fast 10 Jahre nach diesem Ereignis, selbst angeklagt, ein minderjähriges Mädchen mit Drogen gefügig gemacht und dann vergewaltigt zu haben. Er stellt sich einer selbstgefälligen US-Justiz, die zugegebenermaßen ein seltsames Spiel aus falschen Absprachen mit ihm spielt, auf das er eingeht, sich für einige Wochen um den Jahreswechsel 1977/78 in Haft begibt, um dann, als er freikommt, die USA zu fliehen und bis heute nicht mehr zurückzukehren. Dazu kam dann die Farce um seine Inhaftierung in der Schweiz, sozusagen der Nachklapp.

Man kann sich zu dieser Geschichte stellen, wie man mag, Polanski für ein Justizopfer oder einen abgebrühten Vergewaltiger halten, zwei Dinge sind klar: Diese Geschichte ist großer Stoff und der Regisseur Polanski hat der Filmgeschichte einige ihrer absoluten Perlen geschenkt (DAS MESSER IM WASSER/1962; REPULSION/1965; ROSEMARY'S BABY/1968; CHINATOWN/1974).

Der Reiz des vorliegenden Buches besteht nun darin, daß van der Heijden den unter dem Pseudonym "Remo Woodehouse" einfahrenden Polanski auf den nach einer Feuerattacke unter Verbänden versteckten Häftling Scott Maddox treffen läßt. Beide sitzen im Hochsicherheitstrakt und melden sich freiwillig zur Putzkolonne. Und so beginnt ein Psychoduell besonderer Klasse. Während die beiden ihre Bahnen mit Besen, Schrubber und Wischer ziehen und dabei labyrinthische Muster mit dem Mopp auf die Anstaltsböden zeichnen, entpuppt sich Maddox nach und nach als Manson, im Buch nur Charlie. Und ebenso labyrinthisch, wie die Putzbahnen auf dem Anstaltsboden, sind die Erzählstränge, die van der Heijden durch sein Buch zieht. Da

entsteht Erzählung in Erzählung, einer Babooschka ähnlich, erwächst aus einer Erinnerung die nächste und die nächste, aus einer Vermutung eines der beiden Häftlinge, die da miteinander ringen, um Wahrheit und Wahrhaftigkeit, die nächste Vermutung. Da werden beide - Winzlinge, keiner der beiden größer als gerade 1,60m - als sich streckende Zwerge dargestellt, beide mit verschiedenen Talenten ausgestattet, die ihnen die Chance gaben, über sich hinaus zu wachsen; der eine mit dem Talent, die Menschen mit seinen meist abstrusen Geschichten zu verstören, der andere mit dem, seine Anhänger dazu zu treiben, realen Horror in einer realen Welt Wirklichkeit werden zu lassen.

Van der Heijden besteht darauf, daß diese Geschichte einem Mythos entspricht. Sein neuer Romanzyklus soll moderne Mythen, Mythen unserer Zeit beleuchten. Im ersten Band DIE MOVO TAPES wird schon der Gott Apoll vorgestellt, der seinen Namen an die NASA für ihr Mondflugprogramm verkauft hat, hier nun taucht er auf als eine Art popkultureller Vermittler dieser Begegnung. In Gestalt eines Gefängniswärters mit dem Spitznamen "Der Grieche" fördert er dieses Treffen, überwacht und lenkt es auch ein bisschen. Und v.a. beobachtet er, wie diese "transatlantische Tragödie", so der Untertitel des Buches, sich entwickelt und entfächert. Eben einer klassisch-antiken Tragödie gleich, die ja meist Mythen behandelt.

Sprachgewaltig, breit aufgestellt und detailversessen erzählt van der Heijden seinen Stoff. Dabei nutzt er teils verwirrende, teils lustige schriftstellerische Verfremdungstechniken. Einerseits erhalten wir nie die Klarnamen der beiden Hauptfiguren, "Charlie", wie Maddox sich schließlich anfängt zu nennen (in der 3. Person, spricht er von sich als Maddox, sagt er "ich"), andererseits werden Sharon (Tate) und die anderen Opfer bei ihren klaren Vornamen genannt, ebenso Mansons Jünger Ted, v.a. aber die Frauen Ouisch, Squaky, Linda, Suzie usw. Dabei sind diese Namen teils die Klarnamen, teils jene Spitznamen, die heute jeder, der sich für den Fall interessiert, spätestens durch die Lektüre des Buchs HELTER SKELTER des damaligen Staatsanwalts Vincent Bugliosi kennt. Dies übrigens ist eine der hintersinnigsten Verfremdungen: Nicht "Helter Skelter", wie es in realitas war, sondern "Hurly Burly" soll die (geheime) Single (in Wirklichkeit war es das Stück "Helter Skelter" auf dem "White Album") der Beatles geheißen haben, der Manson/Maddox die Botschaften entnahm, welche ihm die Ideen vom Rassekrieg zwischen Schwarz und Weiß eingeflüstert hätten. Und so schrieb eine seiner Jüngerinnen auch nicht fälschlicherweise "Healter Skelter" auf den Kühlschrank der LaBiancas (die Opfer in der 2. Nacht der Manson'schen Wütereien), sondern angeblich "Hurdy Gurdy". Dies nun sind Feinheiten, denn das originale "Helter Skelter", einem Shakespeare-Text entliehen und von den Beatles als ein Begriff für "Chaos" genutzt, KANN dem Begriff "Hurly-Burly", ebenfalls einem Shakespeare-Text aus "Macbeth" entliehen, entsprechen, "Hurdy Gurdy" wiederum ist die Bezeichnung für ein mittelalterliches Instrument, in dieser Funktion wurde es zu einem Lehnwort für den "Leierkastenmann" und in DIESER Funktion wiederum taucht es ikonographisch als Donovan-Song und somit als Symbol der 60er-jahre-Gegenkultur auf. Dieser Art sind die labyrinthischen Verwicklungen und Verweise, die das Buch massenweise durchziehen.

Allerdings beginnt hier auch die Kritik: Denn man muß die genauen Abläufe und all die undurchsichtigen Zusammenhänge und Details des Falls schon gut kennen, um die Feinheiten des Buchs zu erkennen und auch zu goutieren. Dies ist das eine. Der Fall liegt nun mittlerweile über 40 Jahre zurück und auch wenn stimmt, was van der Heijdens Grundannahme ist, nämlich, daß er in das kollektive Unterbewußtsein der (post)modern subkulturell ebenso wie hochkulturell Gebildeten eingesickert ist, sollte man zumindest Bugliosis Schmöker kennen, sonst geht einem zu viel verloren. Das andere ist die schiere Länge des Buches. 1166 Seiten mit dieser Geschichte zu füllen, ist ein gewagtes Unterfangen. Da kommen - zwangsläufig? - Längen auf und manches wiederholt sich. Vor allem die Hysterie um seine Verkleidung und sein Pseudonym, die Woodehouse/Polanski den ganzen Text hindurch beschäftigen, fangen irgendwann an zu nerven. Dies ist eh eines der Grundprobleme der ganzen Konstellation: Daß van der Heijden einige gewagte Manöver durchführen muß, immer hart an der Realität, oder dem "wie es wirklich war", entlang, um seine Ausgangssituation zu definieren. Das führt zu Längen der Erzählung und einigen Unwahrscheinlichkeiten,

die in eenem sich im Ungefähren bewegendem Text hinnehmbar wären, in einem so an realistischer Beschreibung interessiertem wie diesem jedoch stören können.

Andererseits wird man als Leser mit Durchhaltevermögen mit einigen der besten, auch sprachlich besten (dank der sehr guten Übersetzung von Helga von Beuningen), aber auch gewagtesten literarischen Anordnungen belohnt, die lange zu lesen waren. Die "Krönung" ist eine über Dutzende Seiten sich hinziehende Imagination des in der Isolierzelle darbenen Woodehouse/Polanski von seinem ungeborenen Sohn, der die gesamte Tötung seiner Mutter und ihrer Freunde lediglich akustisch wahrnehmend erleben muß, bis ca. 20 Minuten nach dem Tod Sharon Tate auch er die "einsamsten zwanzig Minuten in der Geschichte der Menschheit", wie es im Text heißt, sterbend beschließen muß. Das ist schon - eindringlich, schockierend und todtraurig - ein Stück große Literatur!

A.F.Th. van der Heijden ist ein hervorragendes Buch gelungen, ein Stück Weltliteratur, an dem es allerhöchstens auszusetzen gibt, daß es etwas zu lang geraten und zum andern nur dem wirklich verständlich ist, der die Details des Falles gut kennt und somit tief in der modernen amerikanischen Geschichte verwurzelt ist.

Gas_cowgirl says

One of the best books ever written in Dutch. I loved it from where it swept me away on the first page, to the sigh with which I put it down after finishing. A masterpiece.

Iris Walgraeve says

Misschien is het de bedoeling om door het trage tempo de lezer mee te nemen in de saaiheid van het gevangenisbestaan, maar ik ervoer een aanzienlijk stuk van dit boek als te uitgesponnen en zelfs overbodig. Nodeloos lang is het wachten op wat schot in de zaak. Het verhaal intrigeerde me en daardoor las ik verder, maar dit boek had makkelijk maar de helft zo dik kunnen zijn en daar was ik me als lezer ook constant van bewust...

Marjolein says

READ IN DUTCH

Het schervengericht van AFTh van der Heijden was weer een boek voor mijn Nederlandsliteratuurlijst, waarmee ik nu toch wel bijna klaar ben. Ik was wel benieuwd naar het verhaal en bereid om de 1051 pagina's die het boek vullen te lezen. Het levert ook meteen de meeste punten op voor Nederlands... Vorige week zondag begon ik dapper in dit boek, en gisteren las ik het, ziek in bed, alweer uit. Een voorbode van een positieve reactie?

Het boek heeft een drietal hoofdverhaallijnen die samen komen in de Californische gevangenis Choreo aan het einde van de jaren '70. Filmregisseur Remo Woodehouse wordt voor psychiatrisch onderzoek drie maanden opgesloten nadat seks gehad zou hebben met een minderjarig meisje. Als vrijwillige schoonmaker voert hij gesprekken met medegevangene Scott Maddox. Beide blijken onder een valse naam in Choreo te

zitten. Wanneer Remo erachter komt dat Maddox de sekteleider is die zijn vrouw op beestachtige wijze heeft vermoord, bereiken de gesprekken een nieuw level. Van een afstandje kijkt gevangene De Griek toe en probeert hij de boel te regisseren.

Het is al snel duidelijk dat dit boek gebaseerd is op Roman Polanski en de moord op diens zwangere vrouw. Hoewel het boek door het aantal pagina's misschien langdradig lijkt, heb ik het zo niet ervaren. De verhaallijnen lopen door elkaar en het is soms even uitvogelen waar en in welke tijd we nu weer aanbeland zijn, maar echt lastig te volgen is het niet. Ik vond de verhalen (het zijn er eigenlijk meer dan alleen die ene) boeiend en interessant om te lezen. Nog niet zolang geleden is Polanski opgepakt vanwege de zedenzaak waarvoor hij in het boek ook al in de gevangenis zat; en dat was eigenlijk ook waar ik hem vooral van kende. Verder geeft het ook een beetje een beeld van de tijdgeest eind jaren zestig en begin jaren 70. Ik vond dat het boek lekker weglas, dat is ook wel prettig bij zo'n dikke pil. De schrijfstijl vond ik ook wel prettig om te lezen en ik heb me geen moment verveeld met het boek. Kortom, iemand die niet terugschrikt van een behoorlijk dik boek raad ik het aan. Het verhaal gaat niet altijd even snel, maar dat maakt niets uit. 4 sterren van mij.

Guus van der Peet says

A.F.Th. van der Heijden heeft dringend een nieuwe editor nodig. Als *Het Schervengericht* 300 pagina's korter was geweest was het boek waarschijnlijk nog steeds 200 pagina's de lang. Veel passages zijn geheel overbodig, de lange gesprekken en flashbacks worden na een tijd herhalend en de verwijzingen naar de rest van de Homo Duplex-reeks voelen erg geforceerd aan; de laatste 100 bladzijden hadden waarschijnlijk in zijn geheel geschrapt kunnen worden.

En toch ben ik uiteindelijk bereid om over alle flaws heen te kijken. Het verhaal, over een regisseur die in de gevangenis geconfronteerd wordt met de moordenaar van zijn vrouw – niet al te subtiel gebaseerd op Roman Polanski en Charles Manson – is zo ambitieus, zo vol met passie, dat ik het alleen maar kan adoreren. De briljant geschreven personages, de filosofische gesprekken, de menging van feit en fictie en de bovennatuurlijke thema's zijn van een niveau dat je maar zelden ziet in de Nederlandse literatuur.

Het Schervengericht is met zijn 1051 pagina ongetwijfeld veel te lang en veel te ambitieus voor zijn eigen goed, en het boeit me helemaal niets: vijf sterren.
